

Απεβίωσε την Τρίτη 6/3 ο Μιχάλης Μοσχούς. Μετά τον πρεσβύτερο Νίκο και έντεκα μήνες ύστερα από τον “μεσαιό” Γιώργο αποχώρησε από τον μάταιο τούτο κόσμο και ο τελευταίος εκπρόσωπος εκείνης της γενιάς της οικογένειας. Ο εκλιπών, όπως και τα αδέρφια του, έζησε μια πλήρη, έντονη, αλλά σχετικά σύντομη ζωή. Αντιμετώπισε τα προβλήματα της υγείας του αντισυμβατικά, γνωρίζοντας συνειδητά πως θα κατέβαλλε το σχετικό αντίτιμο. Όπερ και εγένετο.

Ο Μιχάλης έκανε τα πρώτα του βήματα το 1969 με ένα δανεικό N.S.U. TT στην ανάβαση Πάρνηθας. Έδειξε άμεσα, το κοινό χαρακτηριστικό της οικογένειας. Τη φυσική ταχύτητα. Μέχρι τις αρχές τις δεκαετίας του '90 συμμετείχε σε κάθε μορφή αγώνα. Το γεγονός ότι δεν κατάκτησε το πλήθος των διακρίσεων του Γιώργου αποδίδεται κυρίως στο ότι ασχολήθηκε με ακόμα λιγότερη προσοχή από τον αδελφό του. Είχε την τύχη να επιζήσει από ένα απίστευτο ατύχημα (Παλάδιο '76) όταν οδηγώντας μια Sud λυτός (!), βγήκε στη δύσκολη, τελευταία αριστερή της ετάπ του Μαραθώνα. Το αυτοκίνητο ανατράπηκε, άνοιξε η πόρτα εκτινάσσοντάς τον στα ύψη.

Μια από τις τελευταίες αποδείξεις της ταχύτητας, του πείσματος που τον διέκρινε, την έδωσε τον Δεκέμβρη του '94 στο στρατιωτικό αεροδρόμιο της Τρίπολης όταν σε ανεπανάληπτη μάχη με τον Άρη “Άστεριξ” Λουμίδη βρέθηκε νικητής του αγώνα των Βετεράνων.

Τρεις εικόνες, θα μας θυμίσουν αρκετά από το παρελθόν του και εκείνους που τότε βρέθηκαν δίπλα του στο σπορ.

